

15 AUGUSTUS 1928

No. 16

33e JAARGANG

DE STER

HALF-MAANDELIJSCH TIJDSCHRIFT
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OPGERICHT IN 1896

Waakt, staat in het geloof, houdt u mannelijk, zijt sterk.

1 Cor. 16:13.

HIJ LEEFT!, DE ZONE GODS. *)

Een onlangs verschenen Amerikaansch nieuwsblad bevatte een artikel, waaraan ik het volgende ontleen:

Columbus, Ohio, 19 Mei, 1925. De algemeene vergadering van de Presbyteriaansche Kerk, die wat haar kerkbestuur betreft beantwoordt aan het congres van de V. S., zal waarschijnlijk in de eerstvolgende week het besluit nemen, of een predikant nog predikant mag blijven als hij antwoordt: „Ik weet het niet”, of „ik geloof het niet” op de vraag of Jezus Christus werkelijk van de dooden is opgestaan, op het water liep en uit de maagd-moeder werd geboren.

De Presbyteriaansche Kerk zal tegenover dit vraagstuk met twee besloten partijen komen te staan, die strijdlustig elk aan een eind van de vraag staan met een derde in het midden.

De fundamenteelen, die den bijbel als een goddelijk boek aannemen, staan er op, dat Jezus om God te kunnen zijn almachtig moet wezen, in staat elk wonder te verrichten..... de almachtige God van het heelal.

De modernen of godsdienstige radicalen onder de geestelijkheid, die zich in New York het meest voordoen, beweren niet dat Jezus Christus géén wonderen heeft gedaan. Zij beweren niet dat Hij niet in staat was, indien Hij het wilde, een wonder te verrichten. Zij zijn eenvoudig niet overtuigd of Hij het wel kon of niet.

De fundamenteelen wenschen dat de andersdenkenden den Pres-

*) Redevoering van Ouderling Orson F. Whitney van den raad der Twaalf Apostelen, op 7 Juni, 1925.

byteriaanschen godsdienst zullen aannemen zooals hij is, of uit de Presbyteriaansche geestelijkheid treden. De moderneren, die zichzelf als meer gevorderde denkers beschouwen, wenschen dat de anderen hen zullen begrijpen. En zij, die zich tusschen de twee partijen bevinden, die wat hun ideeën betreffen, verdeeld schijnen te zijn, verlangen meer dan iets anders, een grondwettelijk, gerechtelijk proces van het geval en verfoeien het idee van een niet-beslissende rechtszaak.

Tot hiertoe het bedoelde artikel.

Op een tijdstip nu de goddelijke persoonlijkheid en zending van den Verlosser der wereld in twijfel worden getrokken, zelfs door velen, die voorgeven Christenen te zijn, is er reden voor blijdschap en gelukwenschen, dat er nog geloof op aarde wordt gevonden — geloof in Jezus Christus als den werkelijken Zoon van God, als den uit de maagd geboren Zaligmaker der menschheid, als den gezalfden en voorverordineerden boodschapper van Hem, Die „de wereld alzo lief heeft gehad, dat Hij Zijn eeniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk die in Hem gelooft niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe”.

Onder degenen die zich aan deze overtuiging vasthouden behooren de Heiligen der laatste dagen of „Mormonen”. En hedenavond ontplooiën wij onzen banier, geblazoeneerd met de leuze van de jonge mannen en vrouwen van Zion: Wij behartigen een persoonlijke getuigenis van de goddelijkheid van Jezus Christus. Zoo'n getuigenis kan slechts langs één weg komen, langs God's weg, niet langs des menschen. Boeken kunnen het niet geven. Scholen kunnen het niet schenken. Geen menschelijke macht kan het toedeelen. Het komt, indien het komt, als een gave Gods, door directe en onmiddellijke openbaring van omhoog. Zei Jezus tot Zijn hoofdapostel: „Wie zegt gij dat Ik ben?” Petrus antwoordde: „Gij zijt de Christus, de Zoon des levenden Gods”. Toen zeide Jezus: „Zalig zijt gij, Simon Bar-Jona, want vleesch en bloed heeft U dat niet geopenbaard, maar Mijn Vader Die in de hemelen is”.

Aldus was de basis van Petrus' getuigenis, en alzo is de basis van elke werkelijke getuigenis van gelijken aard. Zij rusten alle op dezelfde fundatie. Een getuigenis beteekent een bewijs en het kan bestaan uit een verscheidenheid, vruchten van de verschillende gaven van het Evangelie; Droomen, visioenen, profetieën, tongen en haar uitleggingen, genezingen en andere manifestaties van den goddelijken Geest zijn alle in die categorie begrepen. Maar de grootste en meest overtuigende van alle getuigenissen is de verlichting van de ziel onder de gloeiende en verlichtende kracht van den Heiligen Geest, de Trooster door den Zaligmaker aan Zijn discipelen beloofd om met hen te verblijven, nadat Hij vertrokken was, om tot hun herinnering te brengen het verledene en hun het toekomstige te openbaren, om hetgeen van God is bekend te maken: het verleden, het heden en het toekomstige. Door dien Geest en

daardoor alleen, kan de mensch God kennen en Jezus Christus Dien Hij gezonden heeft — Wien te kennen en overeenkomstig die kennis te handelen, beteekent beslag te leggen op het Eeuwige Leven. Niet iets grooters kan er tot den mensch komen, terwijl hij in het vleesch is, dan de kennis van de wijze, waarop die grootste van alle hemelsche gaven is te verkrijgen.

Om God te kennen moet de mensch zichzelf kennen, moet hij weten vanwaar hij kwam, waarom hij hier is, wat van hem wordt verlangd door Hem, Die hem hierheen zond, waar hij naartoe gaat, wanneer hij dit sterfelijke leven verlaat en wat hem wacht in het groote hiernamaals. De Heilige Geest is de fontein waaruit deze kennis vloeit, het meest kostbare, dat de mensch kan bezitten. Daardoor komt de getuigenis dat Jezus Christus goddelijk was en is.

Zoo'n getuigenis was in het bezit van de patriarchen en profeten van ouds. Zij waren niet zonder het Evangelie en zijn glorierijke gaven. De Heilige Geest verscheen niet voor het eerst hier op deze planeet in de dagen van Jezus en Zijn apostelen. De menschen hadden God voor dien tijd al gezien en hadden den zoeten invloed en wonderlijk werkende kracht van Zijn geest gesmaakt. In de hemelen gevormd voordat deze aarde was georganiseerd, is het Evangelie onder de menschen geweest in een serie bedelingen lang voordat het gepredikt werd in het midden des tijds door de apostelen.

Ik weet dat mijn Verlosser leeft, was de inhoud van den juichkreet van den rechtvaardigen Job, welke opwelde vanuit de diepte van zijn zwaar-beproefde, lijdende, doch geduldige ziel en hetzelfde heeft weerklonken uit tienduizenden, ja wel tienduizendmaal tienduizenden harten van de geloovigen en rechtvaardigen, wier hemelsch-geïnspireerde getuigenissen door alle eeuwen zijn gehoord geworden van de dagen van Adam af tot aan Joseph Smith. De heilige Schriften zijn vol met getuigenissen van de goddelijkheid van Christus, die op veelvuldige wonderen is bevestigd.

Maar zelfs indien Christus geen wonderen had verricht, zelfs indien Hij niet op het water had geloopt, de zieken niet had genezen, de duivelen niet had uitgeworpen, de blinden niet had ziende gemaakt, de lammen niet had geholpen te loopen, of niets anders had gedaan, dat den mensch bovennatuurlijk schijnt, droeg Hij dan niet in Zich datgene wat onberispelijk getuigenis gaf van Zijn goddelijkheid? Wat zou goddelijker kunnen zijn, dan het leven van iemand, die „rondging om goed te doen”, den menschen onderwijzende hun vijanden te vergeven, te bidden voor hen, die hen vervolgden en aan anderen te doen, zooals zij anderen wenschten aan hen te doen? Gaf Hij niet het voorbeeld van goddelijke grootmoedigheid door een Hemelsche vergiffenis af te smeeken op Zijn schuldige moordenaars, terwijl Hij in Zijn doodsstrijd aan het kruis hing? „Vader vergeef het hun want zij weten niet wat zij doen”.

Wat zou goddelijker kunnen zijn dan dat? Wie anders dan een God had op dien tijd zoo'n gebed kunnen opzenden? „Niemand heeft meerder liefde dan deze, dat iemand zijn leven zette voor zijne vrienden". Maar hier was iemand die Zijn leven kon neerleggen voor Zijn vijanden, zoowel als voor Zijn vrienden. De enkele mensch had dat niet kunnen doen. Het nam een God om voor alle menschen te sterven — vijanden zoowel als vrienden en die daad alleen stempelt de goddelijkheid op het karakter en de zending van Jezus Christus.

De twaalf apostelen waren Zijn bijzondere getuigen. Dusdanig moesten zij buiten allen twijfel weten dat Hij degene was, die Hij voorgaf te zijn. Het was iets nieuws dat van hen werd verlangd. Zij moesten van Zijn opstanding getuigen — en er had geen opstanding plaats gevonden voordat Christus uit het graf voortkwam. Hij was „de eersteling dergenen, die ontslapen waren". Die apostelen moesten weten, niet alleen gelooven. Zij konden niet de wereld ingaan en zeggen: Wij gelooven dat Jezus van de dooden is opgestaan, dat is onze meening, onze overtuiging. Wat voor uitwerking zou dat gehad hebben op een door de zonde verhard geslacht? Neen, geloof alleenlijk zou in hun geval niet voldoende zijn geweest. Zij moesten weten en zij wisten het, want zij hadden Hem gezien en gehoord, waren zelfs toegestaan geworden Hem aan te raken, zoodat zij overtuigd zouden zijn dat Hij inderdaad was „de opstanding en het leven". Het was hun recht die kennis te bezitten, omdat hun zending een gelijk karakter droeg. De wereld over het geheel echter moest gelooven datgene hetwelk de apostelen aangaande Hem getuigden. Een van de Twaalf was afwezig toen zijn broederen hun eerste bezoek kregen van de verzezen Verlosser, en toen zij zeiden: „Wij hebben den Heere gezien!" antwoordde hij, Thomas, „indien ik in Zijn handen niet zie het teeken der nagelen en mijn vinger steek in het teeken der nagelen, en steek mijn hand in Zijn zijde, ik zal geenszins gelooven". Nadien verscheen de Zaligmaker aan Thomas en zeide: „Breng uwen vinger hier, en zie Mijne handen en breng uwe hand en steek ze in mijne zijde en wees niet ongeloovig, maar geloovig". „Mijn Heere en mijn God!" riep de twijfelaar uit, en hij was overtuigd. Thomas werd berispt omdat hij had geëischt te zien en te voelen voordat hij kon gelooven. In hoeverre hij valt te blameeren, omdat hij twijfelde, durf ik niet te zeggen. Maar dit is duidelijk, hij had hetzelfde recht als de anderen van de Twaalf, op een persoonlijke verschijning van den Heere, het recht om in contact te komen met Hem van Wiens opstanding hij verwacht werd getuigenis te geven. De anderen hadden gezien en gehoord, hadden misschien zelfs gevoeld, want Jezus had hun dat voorrecht geschonken. Waarom zou Thomas niet in dezelfde ondervinding deelen? Wat zou hem anders volkomen in staat kunnen stellen als een bijzondere getuige van de opstanding?

Het zoeken naar een teeken is een gruwel, en wijst op een overspelig karakter. Gezegend is het zonder gezien te hebben te gelooven, daar op het beoefenen van geloof, geestelijke ontwikkeling volgt, een van de groote doeleinden van het aardsche bestaan van den mensch; terwijl kennis door het geloof op te slokken, haar beoefening verhindert en aldus die ontwikkeling tegenhoudt. Kennis is macht en alles moet te zijner tijd gekend wezen. Maar ontijdige kennis, iets op een verkeerd oogenblik weten, is noodlottig zoowel voor den vooruitgang als het geluk. Het geval met de apostelen was een uitzondering. Zij stonden op een bijzonder terrein. Beter was het voor hen om te weten — neen, absoluut noodzakelijk, ten einde de vereischte kracht in hun verbazende getuigenis te leggen. En toch, zelfs in hun geval, was er iets meer noodig dan het zien van het oog, het hooren van het oor, het aanroeren van het gevoel, om hen in staat te stellen Christus' goddelijkheid te kennen en daarvan te getuigen. Petrus wist voor de opstanding dat Jezus de Christus was, de Zoon van den levenden God — wist het door goddelijke openbaring. En zijn broederen uit de Twaalf hadden recht op dezelfde kennis, om het door hetzelfde middel in zich gepland te krijgen.

Dat er iets noodig was buiten Zijn verschijning aan hen in een opgestanen staat, om hen voor hun werk vaardig te maken, wordt door het feit aangetoond, dat na die verschijning en nadat Hij hun had opgedragen uit te gaan in de geheele wereld en het Evangelie aan alle creaturen te prediken, zij door Hem werden bevolen om „in Jeruzalem te toeven” totdat zij „aangedaan zouden zijn met kracht uit de hoogte”. Zij gehoorzaamden en de kracht kwam op hen „een geluid uit den Hemel, gelijk als van een geweldigen gedreven wind”. Verdeelde tongen als van vuur zat op een iegelijk van hen, en zij werden allen vervuld met den Heiligen Geest en begonnen te spreken met andere talen, zooals de Geest hun gaf uit te spreken.

Diezelfde macht gaven de Apostelen aan anderen, ja aan allen die geloof in Jezus Christus hadden, die zich van hun zonden hadden bekeerd en door den doop gereinigd waren onder de handen van hen, die goddelijke bevoegdheid bezaten om aldus te handelen; ten einde den Heiligen Geest te ontvangen en door voortdurende gehoorzaamheid het eeuwig leven te verkrijgen.

Tot zoover over de dagen van ouds. Nu wat den modernen tijd betreft. Joseph Smith aan wien de Vader en de Zoon zich hebben geopenbaard in het begin van de negentiende eeuw en door wien het eeuwig Evangelie met al zijn oude gaven en zegeningen hersteld is in den aanvang van deze laatste en grootste van alle evangeliebedeelingen; Joseph Smith, die met Sidney Rigdon den Zoon van God zag zittende ter rechterhand Gods en in de heerlijkheden der eeuwigheid staarde; Joseph Smith, die met Oliver Cowdery Jehovah aanschouwde, Jezus Christus persoonlijk staande op het

borstwerk van het spreekgestoelte in den Kirtland tempel; Joseph, de om het leven gebrachte profeet, zijn leven gevend om de grondvesten van dit werk te leggen — hij liet op papier meer dan één krachtige getuigenis achter aangaande de goddelijkheid van Jezus Christus. En tienduizenden getrouwe Heiligen hebben zich verheugd en verheugen zich in die getuigenissen, die op hen bevestigd zijn door de zoo overtuigende kracht van den Heiligen Geest.

Mag ik bij deze massa bewijzen aangaande dit zeer belangrijke onderwerp mijn nietige voegen? Vijftig jaar geleden, of iets minder, was ik een jong zendeling in den staat Pennsylvania. Ik had voor een getuigenis aangaande de waarheid gebeden, maar had uitgezonderd dat, niet veel ijver aan den dag gelegd in den zendingdienst. Mijn kameraad, een veteraan in het Werk, knorde op mij omdat ik niet vlijtig genoeg was. „Je behoort de boeken van de Kerk te bestudeeren”, zeide hij. „Je werd uitgezonden om het Evangelie te prediken en niet om voor de nieuwsbladen te schrijven” — want dat deed ik toentertijd. Ik wist dat hij gelijk had, maar toch ging ik er mee voort, betooverd door de ontdekking dat ik een pen kon hanteeren. Ik verkoos dat boven elken anderen arbeid, behalve de dramatiek, de begeerte mijner jeugd, hetgeen ik opofferde toen ik als jongeling van 21 jaar een verzoek aannam om op zending te gaan. Op zekeren nacht droomde ik — als het een droom genoemd kan worden — dat ik in den hof van Gethsemané was en getuige was van het lijden van den Heiland. Ik zag Hem zoo duidelijk als ik deze vergadering zie. Ik stond achter een boom op den voorgrond, waar ik zonder gezien te worden alles kon gadeslaan. Jezus kwam met Petrus, Jacobus en Johannes door een klein poortje rechts van mij. Terwijl Hij de drie apostelen daar liet en hun had gevraagd om op hun knieën te bidden, begaf Hij Zich naar de overzijde, waar Hij nederknielde en bad. Het was hetzelfde gebed waarmee wij allen bekend zijn: „O Vader, indien het mogelijk is, laat deze drinkbeker van mij voorbij gaan; maar niet mijn, maar Uw wil geschiede”. Terwijl Hij bad stroomden de tranen langs Zijn gezicht, dat naar mij toegekeerd was. Ik werd toen ik dat zag zoo bewogen dat ik ook weende uit louter medelijden voor Zijn groote smart. Mijn geheele hart ging naar Hem uit, ik had Hem lief met mijn geheele ziel en verlangde, zoo sterk als ik naar niets anders verlangde, bij Hem te zijn. Dan stond Hij op en liep naar de plaats waar de apostelen geknield lagen — in diepen slaap! Hij schudde ze zacht, maakte ze wakker en op een teedere wijze, waarin zich niet het minste spoor van toorn of bestraffing vertoonde, vroeg Hij hun of zij niet een uur met Hem konden waken. Daar stond Hij, met het gewicht van de zonde der wereld op Zijn schouders, terwijl de folteringen en pijnen van elk man, vrouw en kind Hem door Zijn gevoelige ziel schoten — en zij konden niet eens een uurtje met Hem waken. Hij keerde naar Zijn plaats terug. Hij bad weer en keerde daarna terug en vond hen

weer slapende. Weer maakte Hij ze wakker, vermaande ze en ging weer terug en bad nog eens. Driemaal had dit plaats gevonden, zoodat ik volkomen bekend was met Zijn verschijning, aangezicht, vorm en bewegingen. Hij was van een edele gestalte en bezat een majestueus voorkomen, in het geheel niet de zwakke figuur, die sommige schilders hebben geschilderd; inderdaad een God onder de menschen, maar toch zoo zachtmoedig en nederig als een klein kindje.

Op eens scheen de heele toestand te veranderen, de plaats bleef precies dezelfde. In plaats van vóór de kruisiging was het daarna en de Zaligmaker met die drie apostelen stonden bij elkaar links van mij. Zij stonden op het punt te vertrekken en ten hemel op te varen. Ik kon het niet langer uithouden — ik rende vanachter den boom vandaan, viel aan Zijn voeten neer, vatte Hem om de knieën en smeekte Hem mij met Hem te nemen.

Ik zal nooit de vriendelijke en zachte wijze vergeten waarop Hij Zich vooroverboog en mij ophielp en omhelsde. Het was zoo levendig, zoo werkelijk, dat ik de warmte van Zijn boezem gevoelde waartegen ik rustte. Toen zeide Hij: „Nee mijn zoon, zij hebben hun werk voleindigd en zij mogen met mij mee. Maar gij moet wachten en eerst het uwe doen”. Toch bleef ik aan Hem hangen. Ik had mijn hoofd opwaarts gericht, want Hij was grooter dan ik, en zag Hem aan en smeekte Hem in allen ernst: „Beloof mij dan dat ik aan het eind bij U mag komen”. Hij glimlachte zoet en teeder en antwoordde: „Dat zal geheel en al aan jezelf liggen”.

Ik ontwaakte met een brok in mijn keel en het was morgen. „Dat is van God”, zei mijn kameraad (ouderling A. M. Musser) toen ik het hem verhaalde. „Dat behoeft mij niet verteld te worden”, was mijn antwoord. Ik verstond de les duidelijk. Nooit had ik gedacht, dat ik een apostel zou worden, of eenig ander ambt in de Kerk zou houden. En toen kwam het zelfs niet in mij op. Toch verstond ik dat die slapende apostelen op mij doelden. Ik sliep op mijn post, zooals elk man of vrouw doet die, goddelijk aangesteld om iets te doen, iets anders doet.

Maar vanaf dat uur was alles veranderd; ik was een ander man. Ik gaf mijn schrijven niet op, want President Brigham Young, die eenigszins mijn werk had opgemerkt in de plaatselijke bladen, schreef mij en raadde mij aan, hetgeen hij „mijn gave om te schrijven” noemde, aan te kweken, zoodat ik het in toekomstige jaren zou kunnen gebruiken voor het oprichten van waarheid en rechtvaardigheid op aarde. Dit was zijn laatste raad aan mij. Datzelfde jaar stierf hij, terwijl ik nog in het zendingsveld was. Ik werkte toen in den staat Ohio. Ik ging voort met schrijven, maar het was voor de Kerk en het Koninkrijk van God. Ik niel dat als het eerste, al het andere kwam later. Toen kwam de goddelijke verlichting, die grooter is dan alle droomen, visioenen en andere manifestaties te zamen. Door het licht van Gods lamp — de gave

des Heiligen Geestes — zag ik wat ik tevoren nooit had gezien, ik leerde wat ik tevoren nooit had geweten, ik had den Heere lief zooals ik Hem tevoren nooit had liefgehad. Mijn ziel was tevreden gesteld, mijn vreugde was volkomen, want ik had een getuigenis van de waarheid en het is mij bij gebleven tot op dezen dag.

Ik weet dat mijn Verlosser leeft. Job wist het zelfs niet beter. Ik bezit bewijzen waaraan ik niet twijfelen kan; en dit is de reden waarom ik word gevonden onder hen, die de leuze behartigen: „hebbende een persoonlijke getuigenis van de goddelijkheid van Jezus Christus”.

DAAR WAS EENS.....

8. *Duikers.*

In zijn dikke pak gepantserd,
Strompelend bij elke schree,
Loopt een duiker op den bodem
Van de diepe, donk're zee.

Op zijn hoofd draagt hij een helmhoed,
Vreemder, verreweg, dan ooit,
In de dagen van de ridders,
Harnasdragers heeft getooid.

Langs de glazen voor zijn oogen
Schieten spookgestalten — 't is
Of een heir van booze geesten
Aansnelt uit de duisternis.

Zij omstuwen den bezoeker,
In hun rijksg gebied gedaald,
Bijten naar de slang waardoor hij
Schr ale ademteugen haalt.

In ons aardkleed als gepantserd,
In de sferen hier omlaag,
Stromp'len we óók en tasten, tasten....
Ga at onze ademhaling traag.

Tot we, allicht met pa arlen, rijzen
En, van 't duikerspak ontdaan,
Vrij er, frisscher ad emhalen,
In den Nieuw'gen Morgen staan!

DE STER

NEDERLANDSCH ORGAAN VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

REDACTIE: JOHN P. LILLYWHITE - ASSISTENT: TH. SIPKEMA

HET DWAZE GODS. *)

En de wijsheid der menschen.

Want het woord des kruises is wel dengenen, die verloren gaan, dwaasheid, maar ons, die behouden worden, is het een kracht Gods..... want het dwaze Gods is wijzer dan de menschen, en het zwakke Gods is sterker dan de menschen (1 Cor. 1 : 18, 25).

Zoo sprak Paulus in vroeger dagen, en hij wist waarover hij sprak. Ver in de wetenschap der Joden en Grieken als hij was, rijp in geleerdheid en ervaring, bezat hij een breeden, vooruitzienden blik en een diep inzicht, welke de gemiddelde capaciteiten der menschen ver te boven gingen, en aan deze superieure hoedanigheden moeten de voortreffelijke gaven van den apostel, den profeet, den ziener en den openbaarder worden toegevoegd.

Zijn zelfverloochening en nederigheid zijn niet minder treffend dan de onbetwistbare ernst en duidelijkheid zijner belijdenissen. Geïnspireerd wijsgeer als hij was, maakte hij in zijn scherpe waarneming en met zijn klaar inzicht onderscheid tusschen kennis en wijsheid, en stelde met meesterlijke bekwaamheid de feilbare leeringen der menschen tegenover de onwrikbare betuigingen der profetie.

De Grieken van Paulus' tijd beroemden zich op hun geleerdheid, wijsbegeerte en wetenschap, waarvan het laatste grootendeels maar zoogenaamd was. Voor dezulken waren het prediken des kruises, de leeringen van het Evangelie en de voorschriften ten eeuwigen leven niets anders dan ijdel gezwets. Deze heidensche Grieken hadden getrainde hersenen, maar in geestelijk opzicht waren zij dwergen. En dit type van gedrochtelijke wanstaltigheid is nog niet uitgestorven.

De brutale leiders der autocratische tyrannie, wier barbaarsche kultuur tot talloze misdaden en onbeschrijfelijke gruwelen leidt, verklaren openlijk dat zij de kracht der rechtvaardigheid als niets dan sentimentaliteit en kinderachtige zwakheid beschouwen. Trotsch op hun stoffelijken welvaart en het tijdelijk succes van hun duivelsch systeem van zelfzucht en aanmatiging, lasteren zij den naam en de macht van den levenden God, Wiens wil het is dat iedere ziel vrij zij.

*) Zondagsschoolles voor Ouders- en Theologieklass.

Het Evangelie van Jezus Christus is de belichaming van den Goddelijken wil. Dat Évangelië gebiedt de gehoorzaamheid aan rechtvaardige wetten voor den waarborg der persoonlijke vrijheid. Gelijk een nooit veranderende uiting van eeuwige wijsheid houdt het stand, ofschoon het door zinnelijke zondaren als dwaasheid belachelijk wordt gemaakt.

In 1833 verklaarde de Heer in een openbaring door den profet Joseph Smith dat zoowel sterke als heete dranken schadelijk voor het lichaam waren. In dien tijd was het gebruik van alcoholische dranken gewoon, en van heete dranken, zooals koffie en thee vooral, vrijwel algemeen. De bekendmaking van de Goddelijke waarschuwing tegen deze slechte gewoonten werd als een gril beschouwd, welke uit fanatisme voortkwam. De onweerlegbare feiten dwongen tot de erkenning van het Woord van Wijsheid (zie Leer en Verbonden afd. 89) als een uitdrukkelijk voorschrift van den God der Natuur. Het verbod van het gebruik van bedwelmende middelen is een vraag van groot internationaal belang geworden. Men heeft ingezien dat de weerkracht van legers en marines hierdoor belangrijk wordt beïnvloed. Eenige van de meest vooraanstaande geneesheeren der wereld verklaren dat het dagelijksch gebruik van heete dranken een van de werkdadigste oorzaken is van maagzweer en kanker, welke tot de doodelijkste ziekten worden gerekend.

Dezelfde openbaring uit een direct verbod tegen het gebruik van tabak door den mensch, en deze belijdenis, welke thans als overdreven en onredelijk wordt gebrandmerkt, is toch bestemd om de grondslag te worden eener wereldsche wetgeving.

Het onmatig gebruik van vleesch-voeding werd van Godswege als schadelijk aangemerkt. De eischen van den oorlog dwongen tot een beperking van het vleesch eten; en de natie voer er wel bij.

De onkuischheid, de overheerschende ondeugd dezer tijden, is als een onbedwingbaar kenmerk van het maatschappelijk stelsel geduld geworden, ondanks de waarschuwende woorden van Jehovah tegen huwelijksontrouw en sexueele zonde in al haar leelijke gedaanten. De gebiedende eischen der doelmatigheid in dezen harden tijd van drang en worsteling hebben letterlijk tot een gematigde, schoon jammerlijk onvoldoende aanvaarding der Goddelijke wet gedwongen. Want de gegevens der statistiek aangaande ongeschiktheid, tengevolge van zoogenoemde maatschappelijke ziekten, zijn zóó ontstellend en wijzen op een toestand zóó verschrikkelijk, dat het duidelijk wordt dat de grondslagen der beschaving ernstig gevaar loopen.

De menschen zijn geneigd geweest hunne ooren te sluiten voor Gods stem, welke steeds bijtijds door de monden der profeten werd gehoord om dreigende rampen af te wenden en hebben in doodaanbrengende tevredenheid over hun vertrouwen in eigen bekwaamheid om op hun eigen manier de vraagstukken des levens te behan-

delen, berust. Wat zou het veel wijzer zijn, om, gelijk de duur gekochte ervaring ons leert, de wijsheid van Gods leiding te erkennen en ons voordeel ermede te doen! De profetie is direct en zeker, de wetenschap langzaam en tastend. De eene is een voorafgaande boodschap van God, de andere een laat komende en dikwijls verdraaide weergave van de menschen aangaande de waarheid.

Het Mormonisme verklaart het Evangelie van Christus als het algemeene geneesmiddel tegen de ziekten van menschen en naties. Zijn verklaring aan de wereld is de verzekering dat door gehoorzaamheid aan de wetten en verordeningen van het Evangelie er vrede op aarde zal wezen en de menschen van goeden wille zullen zijn.

Het kleinste deel van Gods wijsheid gaat de gezamenlijke kennis der menschen in haar geheel ver te boven.

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste dagen roept luide tot elke natie, taal en volk: Hebt geloof in God. Behandelt elkander rechtvaardig. Biedt verontschuldiging aan gedaan onrecht vóór de gelegenheid voorbij is. Streeft er naar om in te gaan door de poort in het Koninkrijk Gods terwijl ge dit nog kunt, want waarlijk de tijd is kort, en de komst des Heeren is nabij. Bekeert U en wordt gedoopt, een ieder van u en ge zult de gave des Heiligen Geestes ontvangen, welke U leiden zal op het pad der waarheid en gij zult de zaligheid verwerven op den grooten en vreeselijken dag des Heeren, welke nabij is, zelfs voor Uw deur.

Uit „Vitality of Mormonism”, door J. E. Talmage. Vertaald door A. J.

IETS OVER TEMPELWERK.

door Nephi Anderson.

„Als er geen profetie is, wordt het volk ontbloot”.

Spreuken 29 : 18.

„Hunne ooren zijn zwaar om te hooren en hunne oogen kunnen niet ver zien”.

Boek van Mozes 6 : 26.

P. van G. W.

Johan Andriessen besefte dat hij een moeilijke taak had te verrichten — een die heel veel zachtheid, tact en wijsheid vereischte; en daarom nam hij haar op zich met een gebed in zijn hart.

Het was aan den avond van een warmen zomerdag. Leen Wilson was bezig het gras voor zijn groot en mooi huis te besproeien. Johan Andriessen hield voor het Wilson-hek stil, opende het en stapte den tuin in, alsof hij kwam om nauwkeurig een prachtig bloembed te onderzoeken.

„Ja ze zijn schoon”, sprak de eigenaar met aanzienlijken trotsch. „Ik heb het zaad van Dikman gekregen. Hij kon niet precies zeggen wat zij waren, maar zij zijn schitterend opgekomen”.

Johan Andriessen stemde toe. Hij was niet gekomen om met zijn buurman, die lid van dezelfde wijk was als hij, over bloemen te spreken. Maar bloemen waren misschien het gemakkelijkste middel om Leen Wilson's gedachte en hart te bereiken. Het was niet alleen dat het groote grasperk voor het huis in bloembedden was veranderd; ook breede zoomen heerlijk ruikende reseda's strekten zich langs den kant van het gras naar de achterzijde, waar eenige andere bloembedden hun plaats moesten deelen met een schommel en een zandbak voor de kinderen. De twee mannen liepen rond en spraken eenigen tijd over de bloemen; dan namen zij aan de voorzijde van het huis plaats. De buurman ving daarna aan het doel van zijn bezoek bekend te maken.

„Ik heb een kleine plicht waar te nemen als lid van de genealogische commissie in de wijk”, aldus sprak Br. Andriessen, terwijl hij een gevouwen notitie-boekje uit zijn zak haalde. „U heeft misschien nog niets gehoord van deze laatste organisatie in de wijk?”

Neen, Br. Wilson wist er niets van. Maar zooals bekend was, Br. Wilson was ook niet erg werkzaam voor de belangen van de wijk.

„Wij hebben zoo juist een begin gemaakt, en wij stellen, zoo te zeggen, een onderzoek in, zoodat wij de toestanden een beetje leeren kennen. Van ons wordt verwacht, dat wij de menschen aanmoedigen en helpen in het bijhouden van hun geslachtsregisters. Het is verbazend om op te merken hoe onverschillig de menschen zijn aangaande deze eenvoudige zaak om eenige blijvende registers te maken van de belangrijke gebeurtenissen die in het gezin plaats vinden”.

„Ik geloof, dat U gelijk heeft. Ik geef toe dat ik bij de zorgeloze klasse behoor. Ik geloof echter dat mijn vrouw een of ander verslag van deze dingen houdt”.

Mevrouw Wilson, een lieve jonge vrouw met blond haar, kwam aan de deur, groette den bezoeker met een glimlach en zou weer naar binnen zijn gegaan, maar haar echtgenoot riep haar.

„Maria, ga voor een oogenblikje zitten. Br. Andriessen wil weten hoe goed wij onze geslachtsregisters bijhouden. Jij bent de geschiedsschrijfster, zoo je kunt het hem wel vertellen”.

„Ik kan niet bekennen, dat ik schuldig ben”, zei zij, „tenminste schuldig aan een groot verzuim. Ik kan zeggen wanneer de kinderen geboren zijn, maar ik twijfel eraan of Leen Wilson hier het kan. Ik moet hem aan hun verjaardagen herinneren”.

„Maar U heeft zeker ergens een verslag”, vroeg Br. Andriessen.

„O ja”, antwoordde de vrouw. „Laat eens zien, wanneer is Dora ook weer geboren. Ik heb het opgeschreven”.

„Waar is die aantekening nu”, wenschte haar man te weten.

De vrouw dacht even na. „Ik heb het in een boek gelegd, wat ik aan het lezen was. Dat herinner ik mij”.

„En waar is dat boek?”

„O, dat weet ik niet”.

„U ziet, bekende haar echtgenoot, „wij zijn niet erg sterk in onze genealogie”.

„Wat dat aangaat”, merkte de bezoeker op, „bijna geen een van Uw buurlui, leden van de wijk, weten er veel van. Maar wij zijn van plan U te helpen”.

Br. Andriessen opende zijn notitie-boekje en schreef met een klein stukje potlood er iets in. Het scheen hem lang te nemen om de aantekeningen te doen. De kinderen hielden op met spelen, lang genoeg om onderzoekend den bezoeker aan te kunnen kijken, om te zien wat hij deed. Een jongen met een krullebol kreeg den moed om den bezoeker toe te staan hem op zijn knie te nemen.

„Een van de kolommen in dit kleine boekje van mij”, verklaarde Br. Andriessen, „dient om uit te vinden wie van de leden in de wijk belangstellend is in genealogie en dientengevolge in tempelwerk. Deze twee gaan, zooals U ongetwijfeld zult weten, hand aan hand. Genealogische registers zijn noodig ten einde tempelwerk te kunnen doen; en het tempelwerk is een aansporing, tenminste voor ons volk, voor hun genealogie zorg te dragen. De geest van Elia beweegt de wereld tot een groote belangstelling in de registers van hun afgestorvenen en terzelfdertijd werkt het inspireerend op de leden van de Kerk om het plaatsvervangend werk voor de zaligheid hunner dooden te verrichten”.

Man en vrouw beiden luisterden aandachtig naar de uiteenzetting van een onderwerp, dat den bezoeker zoo na aan het hart lag. Zij zeiden niets terug, keken naar de ververwijderde bergen in het westen die nu in den purperen glans van den avondgloed lagen gehuld. Toen Br. Andriessen opstond om weg te gaan, zeide de heer des huizes:

„Br. Andriessen wat U ons hier heeft verteld, is ongetwijfeld heel mooi, maar wij kunnen daar toch niets in doen. U weet natuurlijk dat wij — mijn vrouw en ik — nooit in den tempel zijn geweest; wij zijn daar niet gehuwd”.

„Ja dat weet ik”.

„En natuurlijk niemand kan tempelwerk doen voor anderen, tenzij hij het voor zichzelf heeft gedaan”.

„Dat is waar en daarom wenschte ik, dat gij, goede menschen, eens over Uw toestand nadacht. Denkt er maar eens over — dat is goed. Ik zal niet langer blijven”.

„Zult u terugkomen?”

Het genealogisch-commissielid beloofde dat gaarne te doen en hij vervulde die belofte door hen zoo nu en dan te bezoeken, hetgeen meer den schijn droeg van een gezellig opzoeken, dan een officieel bezoek. Hij trachtte een goeden geest bij hen te laten en een begeerte om over het door hem besprokene te denken, opdat hij tot zijn doel mocht geraken.

Op zekeren avond toen Br. Andriessen opstond om weg te gaan, volgde Br. Wilson hem naar het hek, waar zij stil hielden.

„Ik wil U vertellen”, zeide Leen Wilson, „waarom wij niet in den tempel zijn gehuwd, natuurlijk indien U het wilt weten”.

„Indien U het mij wenscht te vertellen, zal ik heel gaarne luisteren”.

(Wordt vervolgd.)

DAT KUNNEN WIJ ALLEN.

Het gebeurde in de wachtkamer van een klein dorpsspoorwegstation. Een half dozijn vroegkomers zat op den trein te wachten; een paar zagen er wat teleurgesteld uit, een paar wat ongeduldig en een paar keken wat zuur, hetgeen harmonieerde met den triestigen motregen, buiten. Door de halfgeopende deur van het plaatskaartenbureau kwam een jong katje aangetippeld. Vlak achter haar stapte er nog een met al de belachelijke voorzichtigheid, die ook maar een katje op zich kan nemen. Nutteloos keken de wachtende menschen hen na. Toen de eerste zich plotseling omkeerde en de twee elkander in een splend worstelen wild beetpakten, ging er een onderdrukte lach rond de kamer en in eens ontmoetten de oogen elkander glimlachend. Even te voren waren er in het lokaal slechts een half dozijn in gedachten verzonken, afzijdige personen. En nu, op het oogenblik dat de katjes elkander woest in het plaatskaartenbureau najoegen, was het een vriendelijk gezelschap met een algemeene vermakelijke belangstelling.

Indien „één tikje der natuur de geheele wereld tot vrienden en naasten maakt”, dan is het even gemakkelijk te begrijpen hoe de goddelijke aansporing om vereenigd te zamen te werken voor het Koninkrijk, de menschen dichter bij elkander kan brengen in een geestelijke verwantschap; en door dat te doen, werken zij voor hun eigen goed zoowel als voor het voordeel van de groote zaak, waarvoor zij te zamen arbeiden.

God heeft goede reden, de beste reden, om de medewerking der menschen te vragen in Zijn werk hier in deze wereld. Hij behoeft hun hulp in het geheel niet, maar Hij weet hoeveel zij voor hun eigen goed behoeven te helpen. Want te arbeiden voor een algemeen doel brengt hen dichter en dichter tot elkander; en in dit nauwe verband gevoelen zij meer en meer het goddelijk gevoel van een broederschap, die de geheele wereld werkelijk verwant maakt aan hun medemenschen en aan God.

Er zijn enkele dingen die geen ziertje meer kosten dan vijftig jaar geleden en zij zullen nooit duurder worden. Een er van is een vriendelijk woord. Het kost op heden in het geheel niet meer op de juiste plaats enkele vriendelijke woorden te spreken dan vijftig jaar geleden en er is tegenwoordig meer behoefte aan dan ooit te voren.

Het kost ook niets meer de behulpzame hand te bieden, iemand een steuntje te geven. Een glimlach is niet duurder geworden; het maakt geen verschil hoeveel suiker en zoets er in zit.

De vele kleine beleefdheden van een alledaagsch leven kosten nu niets meer dan vroeger. De woorden „als 't u blijft” en „dank u” zijn nog steeds klein, maar hun waardeering is moeilijk te schatten.

Als dingen zooals deze tegen zoo'n geringen prijs kunnen worden gegeven, is het dan niet erg dat wij zoo dikwijls probeeren ze te verbergen?

En aldus gaat de geschiedenis van het „Mormonisme” voort en het laatste is er nog niet over geschreven. De pers van tegenwoordig bericht voortdurend nieuwe trappen van vooruitgang, nieuwe ontwikkeling van haar plan. Heden is de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen sterker dan ooit te voren en het volk is er zich van bewust dat zij op de laagste trede staat waarop zij ooit zal staan. Zij leeft en groeit omdat zij in zich draagt de elementen van voorspoed en de kracht van het leven. Zij omvat een grenzeloze vrijheid van geloof en praktijk. Ware verdraagzaamheid is een van haar wezenlijke kenmerken. Zij vormt liefde onder de menschheid, die alleen door de liefde voor God wordt overtroffen. Haar stelling voorziet in de bescherming van alle menschen in hun recht godsdienstig te zijn overeenkomstig de ingeving van hun geweten. Zij beoogt en leert een duizendjarig vrederijk, wanneer elk mensch zijn naaste zal liefhebben en de ideeën van zijn naaste zal waardeeren, zooals hij zichzelf en zijn eigen begrippen waardeert — een dag wanneer de stem van het volk in volmaakte harmonie zal zijn met de stem van God.

J. E. TALMAGE.

Uit de Zending.

Ouderling W. M. Chipman, die onlangs van Den Haag overgeplaatst is naar Rotterdam, zal de belangen van de O. O. V. en Zondagsscholen in Nederland behartigen.

Aan Ouderling R. W. Farnsworth, die enkele maanden te Rotterdam, afdeling Charlois heeft gearbeid, is het werk van Zendingsscretaris opgedragen.

Overleden.

Te Vernal, Utah, is overleden onze broeder J. Postma, vader van Ouderling W. Postma, welke laatste verleden jaar Februari na eervol van zijn zending ontslagen te zijn Nederland verliet. Van hem hebben wij meerdere malen gehoord wat edele menschen zijn ouders waren. Vol lof sprak hij altijd over hun liefde, vertelde ons hoe zij het Evangelie waardeerden en alles deden wat zij konden om het Werk van God vooruit te helpen. Gestorven als een Priester in Israël, gekroond met de waardeering van een lieve vrouw en kinderen, vertoefte vader J. Postma thans in het rijk der geesten, waar hij zal wachten op het schallen van de opstandingsbazuin. En voor hem zal die oproep niet lang op zich laten wachten.

Vaarwelgroet.

Aan boord van het S.S. Olympic.

Geliefde Heiligen en vrienden in Nederland.

Het zou mij een groote vreugde verschaft hebben U allen de hand te hebben kunnen drukken vóór mijn vertrek naar Zion.

Met waarheid kan ik getuigen dat de tijd, dien ik onder ulieden heb doorgebracht, de schoonste van mijn leven is geweest, tot dusver. Meer dan ooit te voren ben ik dankbaar voor de roeping, die mij naar de Nederlanden zond. Want ik heb daardoor de opofferingen, de volharding en godsvrucht, die de leden der Kerk in Holland bezitten, gade kunnen slaan. De ondervindingen van mijn zending zijn bakens voor mij geweest, die mij dichter tot God brachten en met geld niet zijn te betalen. En daarom in waarheid gezegd, had ik wel mijn geheele leven in des Heeren wijngaard willen doorbrengen, als de Heere zulks had gewenscht.

De talenten die onze Vader mij gegeven heeft, heb ik steeds in zwakheid en nederigheid geprobeerd aan te wenden om Zijn naam groot te maken en de kracht van Zijn schepping bekend te maken: dat God ons gered heeft door het zenden van Zijnen Zoon, Jezus Christus en het Priesterschap herstelde. Daarom geld is niet het kapitaal. Het draagt den naam alleen. Arbeid is het ware kapitaal en het behoort hun toe, die arbeiden. Zij alleen bezitten het. Want de spieren, de zenuwen en het gebeente zijn het, die de aarde onderwerpen.

Nadat een gedeelte van de menschelijke familie bekend gemaakt is met het belangrijke feit, dat er een God bestaat, Die alle dingen geschapen heeft en het geschapene onderhoudt door den arbeid, zoo zal de uitgebreidheid hunner kennis ten opzichte van Zijn karakter en heerlijkheid afhankelijk zijn van hun ijver en getrouwheid, waarmede zij Hem zoeken, totdat zij gelijk Henoeh, den broeder van Jared en Mozes geloof in God hebben en macht met Hem verkrijgen zullen, om Hem van aangezicht tot aangezicht te aanschouwen, zegt de profeet Joseph Smith. Laat ons daarom vruchten voortbrengen, welke Christus heeft teweeggebracht door de opstanding. Houdt vast aan de ijzeren roede, want als wij de wetten van het Evangelie van den Zoon van God niet onderhouden, verloochenen wij den dood van Christus. Hierin is de liefde God jegens ons geopenbaard, dat God Zijn Eeniggeboren Zoon gezonden heeft in de wereld, opdat wij zouden leven door Hem.

Met dezen, mijn geliefden, dank ik God voor de vele vaders en moeders, broeders en zusters en vrienden, die ik gevonden heb, onder vreemdelingen zoowel als onder bekenden.

Mijn wensch is, dat ik velen van U zal terug mogen zien, en dat de Heere U allen zal zegenen.

Maakt de arbeid Uw kapitaal in Christus!

Uw broeder in het Evangelie, die U nimmer zal vergeten,

G. J. NAKKEN.

ZONDAGSSCHOOLWERK.

AVONDMAALVERS VOOR SEPTEMBER, 1928.

Ja, groot was Zijne liefde en trouw
 Betoond tot in den dood.
 Hij stierf tot redding van elkeen,
 Voor allen, klein en groot.

GEZAMENLIJKE OPZEGGING VOOR SEPTEMBER, 1928.

Artikelen des Geloofs.

Artikel II.

Wij eischen het recht, om den almachtigen God te dienen volgens de ingeving van ons geweten en kennen allen menschen hetzelfde recht toe, laat hen aanbidden hoe, waar, of wat zij ook willen.